

ဝန်ရင်း

Read on the move

မျှင်မ

ငါ...နင့်ကို

အခန်း (၁)

“ဟေ့.....ရပ်လိုက်စမ်း”

ပန်းကိုင်းကို ချိုးချမလို့ ဖိဆုပ်ထားသည့် လက် အရှိန်လျော့ ပြေကျသွားတာကို လှမ်းကြည့်၍ ကားကိုရပ်ပစ်လိုက်၏။

စက်ရုံရှေ့မှာ တိမ်ပြာပန်းနွယ်တွေကို စည်းရိုးပုံစံ တမင်တင်ပြီး လွှတ်ပေးထားသဖြင့် အုပ်ခဲပိတ်သိပ်နေသည် ။

အုတ်နံရံလို မမာပေမယ့် အထဲကိုလုံးဝထွင်းဖောက်မမြင်ရပေ။ ပြီးတော့ ပန်းရုံနဲ့ စည်းရိုးခက်ထားတာက စနစ်တကျမို့ ပန်းကိုင်းလေးတစ်ခုတစ်လေ ထိုးထွက်နေသည် မှ လွဲလျှင် အားလုံး သပ်သပ်ရပ်ရပ်.....

ကောင်လေးက တံခါးမကြီးနှစ်ချပ်၏ ဘေးမှာ ရပ်နေသည် ။ အလွန်ဆုံးရှိမှ အသက်ဆယ့်သုံး ဆယ့်လေး.....

ဖြူသောအသားက ဝင်းဝင်းစိုစိုမရှိဘဲ ဖြူခြောက်ခြောက်နှင့် ကိုယ်လုံးလေးလည်း ပိန်သည် ။

လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် မျက်နှာအရ အသက်ကို ခန့်မှန်းလိုက်မိပေမယ့် ပိန်ရှည်ရှည်အရပ်ကတော့ မျက်နှာလေးနဲ့ မလိုက်ဖက်ပဲရှိ၏။

ကောင်လေးတစ်ကိုယ်လုံးကိုကြည့်ရင်း နှိုင်း မျက်မှန်ကို ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်သည် ။ ကောင်လေးကလည်း ပန်းကိုင်းကိုချိုးမည့် လက်အား ကိုယ့်လက်မှန်းမသိတော့သလို ဖြေချလိုက်ပြီး နှိုင်းကိုပဲ ငေးငေးစိုက်စိုက်

ကြည့်သည်။

ပါးလျသော နှုတ်ခမ်းလွှာတို့ ကို တင်းတင်းစေ့လျက် မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေပုံက အပြစ်လုပ်မိထား၍ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားသော ကလေးတစ်ယောက်ပုံစံ နည်းနည်းမှ မရှိ။

နှိုင်း၏ မလိုလားသော မျက်ဝန်းများ နှင့် အထင်မြင်သေးစွာ ကြည့်လိုက်မိပြီး...

"ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ....မင်းဘယ်သူလဲ"

"ရိုင်း"

"ဘာ"

နှိုင်း မာကျောသော 'ဘာ'သံနောက်မှာ 'ရိုင်း'ပါ ခင်ဗျ ဆိုသည့် နောက်ထပ်ဖြေသံမလာ။

ရိုင်းက နှုတ်ခမ်းလေးပိတ်၍ ငြိမ်ငြိမ်လေး ရပ်ကြည့်နေ၏။ အေးစက်စက် မျက်ဝန်းတို့ မှာ ဒီလို အဆူအငေါက်ခံခဲ့ရပေါင်းများစွာ ကြုံခဲ့ဖူးတော့ ဂရုမစိုက်စွာ ပြင်ဆင်ထားသည့် အသင့်ရှိနေသော အမူအရာအပြည့်၊ ရိုင်းဆိုသည့် နာမည်နှင့် လိုက်ဖက်သော မျက်နှာကို နှိုင်း ကြည့်၍ နာခေါင်းရှုံ့။

"အဲဒီပန်းကိုင်းချိုးလိုက်တော့ မင်းမှာ ဘာအကျိုးရှိသွားလဲ၊ စည်းမရှိကမ်းမရှိ"

ရိုင်းက မျက်တောင်တစ်ချက်မှ မခတ်ဘဲ ကြည့်နေရင်း...

"ကျွန်တော့်ကို စည်းကမ်းရှိဖို့ ဘယ်သူမှ သင်မပေးခဲ့ဘူး"

"ဘာ"

နောက်ထပ် ဘာသံက တိုက်ရိုက်စော်ကားခံလိုက်ရတာကြောင့် တုန်ခါထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ။

သက်သက်ပြန်ရွဲ့လိုက်တာ၊ ဒီပုံစံ ဒီလောက်အဆင့်ရှိတဲ့ ကောင်လေးမျိုးက အလွန်မာနကြီးခဲ့သော နှိုင်းမရ၏ မျက်နှာလေး ရဲတွတ်သွားသည်။ ။

"ဟေ့ မင်းထွက်သွားလိုက်စမ်း"

ရိုင်းက လက်နှစ်ဖက်ကို ကိုယ်မှာ ဆန့်ချကပ်ထားပြီး....

"ကျွန်တော် လမ်းပေါ်မှာ ရပ်နေတာ မရဘူးလား"

နှိုင်း နှုတ်ခမ်းလေး လွန်ခဲ့နဲ့ မဲ့ကျသွားပြီး.....

"တောက်"

စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် ဖြူခြောက်ခြောက်ပုံစံနှင့် ရိုင်းကို ရွံရှာသလို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဖွင့်ထားပြီးပြီဖြစ်သော စက်ရုံဝင်းကြီးထဲသို့ မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ ။

"ယောက်ျားဆိုရင် လူကြီးလူငယ် ဘယ်လိုလူကိုမှ အထင်မကြီးနဲ့ အလကား"

မေမေပြောနေကျစကား၊ မြင်တိုင်း ကြားလိုက်ရတိုင်း ဟုတ်နေတာပဲမို့ နှိုင်း၏ မာနတို့ က ယောက်ျားဆို အကောင်းမမြင်တတ်သော မေမေစိတ်နှင့် တစ်ထပ်တည်း...

မျက်မှောင်ကုတ်လျက်နှင့်
မျက်လုံးရောက်သွားစဉ်...

နောက်ကြည့်မှန်ထဲကို

"ဟင်"

တံခါးနှစ်ချပ်၏ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်လျက် သူမ၏ ကားကို ငေး
မောနေသည့် ရိုင်း၊ တံခါးတို့ လုံးဝစေ့ပိတ်သွားလေမှ ပျောက်ကွယ်သွား
ပါ၏။

ဒီကောင်လေး ဘာလဲ။

*

အခန်း (၂)

အမြဲတမ်း ပြုံးနေတတ်သည့် ချောသန့်သော မျက်နှာတစ်ခုကို မြင်
ယောင်နေမိသည်။ ။

ဦးနေစိုး.....

စီးပွားရေးလောကမှာ သူ့ဂုဏ်ပုဒ်တွေက မနည်းမနော၊ အသက်က
ငါးဆယ်မပြည့်တတ်သေး၊ ဒါပေမဲ့ အသက်ငါးဆယ်ရုပ်မျိုး မပေါ်ဘဲ ၀
တ်စားသွားလာပုံစံတိုင်းလုံနှင့် လူက ရုပ်ရှင်မင်းသားလိုက်လို့ မမီ၊ ဘယ်
လုပ်ငန်းပဲဖြစ်ဖြစ် အောင်မြင်သည် လူချစ်လူခင်များ သည် အထူးသဖြင့်
နာမည်ကြီးနေသည် က ပြာပွေတဲ့ သူဟု

"ဒီလူကြီးက နာမည်တွေ ဒီလောက်ပျက်နေတာတောင် ဘာဖြစ်လို့
ဒီလိုကျော်ကြားနေရတာလဲ"

ဒေါ်မြတ်ညို ပြတင်းဘောင်ကို လက်သီးဆုပ်နှင့် ထုပ်ပစ်လိုက်ပြီးမှ ဒီ
ဘက်လှည့်သည်။ ။

ဦးတင်က နှုတ်ခမ်းနှင့် ဖိကိုက်ထားသည့် ဆေးတံကို ဖြုတ်၍
မြေးဖြစ်သူကို မော့ကြည့်သည်။ ။

"နာမည်ပျက်ပေမယ့် လူကမပျက်လို့ ပေါ့၊ မြတ်ညိုရယ် နာမည် ပျက်
တယ်ဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ရိုက်ခတ်မှုနဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သတ်တယ်၊
သွားပုတ်လေလွင့်ပြောနေကြတာဆိုရင် ချီးမွမ်းခုနစ်ရက် ကဲ့ရဲ့ ခုနစ်ရ

က်ဆိုတဲ့ စကားမှန်တယ်၊ ကိုယ်တကယ်မှားလို့ ဆိုရင်တော့ ပုပ်ရင်ပေါ်
ဟုတ်ရင်ကျော်ဆိုတာမျိုးပေါ့ စီးပွားလုပ်ကြတာ နာမည်နဲ့ ပဲ လုပ်ကြလို့
ရတာမှ မဟုတ်တာ လူချင်းပေါင်းကြတာ သူကောင်းလို့ သူ့ကိုပေါင်းကြ
တာ "

စကားဆက်ဖို့ ရှိပေမယ့် ဦးတင်က ထိုနေရာမှ ထရပ်ပြီး
ဒေါ်မြတ်ညိုကို အကဲခတ်သည် ။

"အောင်မြင်ကြတာလည်း ကြိုးစားတဲ့ ရလာဘ်ပဲ နေစိုးဆိုတဲ့ နာမ
ည်အရဆို ဒီသူငယ်ဟာ အလွန်ကြိုးစားတဲ့ သူ "

"ဘဘရယ် ကြိုးစားမှာ ပေါ့ သားကျွေးမှု မယားကျွေးမှုရှာရတာလေ
ယူထားတဲ့ မိန်းမတွေဆိုတာ သောက်သောက်လဲ "

"ဟေ ညည်းက မြင်လို့ လား "

ဒေါ်မြတ်ညို မျက်နှာပျက်လျက်....

"ပြောနေကြတာပဲ မဟုတ်ပဲ ဘယ်သူကပြောရဲမှာ လဲ ဒါမျိုး သူရော
ငြင်းနိုင်လို့ လား "

"ငြင်းဖို့ က လက်တို့ မေးပြီး စွပ်စွဲတဲ့ လူရှိမှာ ပေါ့ကွယ် ကွယ်ရာမှာ
ပြောကြတာကို ဘယ်လိုလိုက်ငြင်းမလဲ "

ဒေါ်မြတ်ညို မျက်နှာမဲ့သွားသည် ။ ဘဘကြောင့် လည်း ခက်ပါသည်
။ သူများ မကောင်းကြောင်းပြောတာ မကြိုက်။ တစ်ဖက်သတ်
ယူဆဆုံးဖြတ်တာကို လက်မခံ။

ဘာလုပ်လုပ် မျှမျှတတဖြစ်ပါစေ ဆိုတာ ဘဘရဲ့ လက်သုံးစကားဖြစ်
သည် ။ ခက်နေသည် က ဒေါ်မြတ်ညိုတို့ ညီအစ်မလေးယောက်လုံးက
တယူသန် ကိုယ်ပြောတာမှန်သည် ။ ကိုယ်လုပ်တာမမှားဆိုသည့် စိတ်

တွေကိုယ်စီရှိ၏။ သို့ဖြင့် ညီအစ်မလေးယောက်အနက်မှ အငယ်ဆုံး မြခွာညို မွေးခဲ့သော သမီးလေး နှိုင်းမရမှာ တောင် ထိုကဲ့သို့ အယူအဆ ချိုးရှိသည် ။

လူငါးယောက်ကို ထိန်းကျောင်းဦးစီးခဲ့သည့် မြေးလေးယောက်၏ အဘ၊ မြစ်တစ်ယောက်၏ ဘိုးဘိုး။ အသက်ရှစ်ဆယ်နားကပ်နေပြီဖြစ်သော ဦးတင်နှင့် မိန်းကလေးငါးယောက်၏ ဆန့်ကျင်နေသော အယူအဆ ဆုံးဖြတ်ချက်က အမြဲတမ်းကန့်လန့်...

သို့သော် ငါးယောက်လုံးမှာ နာခံတတ်သည့် အကျင့်မရှိပေမယ့် မျက်နှာကြည့်၍ ပြန်ခံပြောခဲ့တာမရှိ။

နောက်ဆုံး 'ဘဘကလည်း ' ဆိုသည့် စိတ်ပျက်သံနှင့် တောင်ပြန်မပြောခဲ့ပေ။ သို့ပေမယ့်လည်း ပြောဖြစ်ကြသည့် စကားလုံးတိုင်းကတော့ ဘယ်သောအခါမှ ညီညွတ်ခဲ့သည် မရှိ။

ဦးတင်ကလည်း မြေးမတွေ သူပြောတာကို ပြန်ခံမပြောပေမယ့် နာခံသွားကြသည် မဟုတ်တာကို သိသည် ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူကလည်း အုပ်ထိန်းသူပီပီ ဆုံးမဖို့ ဝတ္တရားရှိသည့် အတိုင်း အသက်ရှင်နေသရွေ့တော့ ပြောပြဆုံးမသွားမှာ ပဲ ဖြစ်၏။

ဘာမှ မပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေကြသည့် မြေးမတွေကိုပါ ငဲ့ကြည့်၏။ ပြီးမှ ဆက်၍

"သူအောင်မြင်တာကို ဘယ်လိုကြိုးစားလို့ အောင်မြင်နေသလဲဆိုတဲ့ အတုယူချင်တဲ့ မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်ပါ မပုတ်ခတ်ပါနဲ့ "

"မပုတ်ခတ်ပါဘူး မမရယ် ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်လို့ ကတော့ မြေပြိုနေတာတောင် လှည့်မကြည့်ဘူး၊ ကိုယ့်ခြေထောက်အောက်မှာ ခြေတစ်ဖဝါးစာ

ရှိနေပြီးရော ခုဟာက သူ လုပ်သွားသမျှ ကိုယ့်ဝင်တွေကိုချည်းပဲ ဆွဲစား သွားတာမို့လို့ "

"ဒါကတော့ သူက ယောက်ျားကိုး"

ဒေါ်မြတ်ညိုက 'ဘဘပြောလိုက်ရင် ဒါပဲ' ဆိုသည့် လက်မခံသော မျက်နှာချက်ချင်းဖြစ်သွားသည်။ ။

"ယောက်ျားမိန်းမ မဟုတ်ပါဘူး ဘဘရယ်၊ သူက မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ချမ်းသာခဲ့တဲ့ လူ သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်တယ် ရှုံးလည်း ရှုံးနိုင်တယ်၊ လူမသိဘူး၊ သမီးတို့ က မျိုးရိုးနဲ့ ချမ်းသာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမဲ့ အခုချိန်မှာ သူအောင်မြင်သလို သမီးတို့ အောင်မြင်နေတာပဲ သူ့လုပ်ငန်းနဲ့ အပြိုင် ရင်းနှီးထားနိုင်တယ်၊ အဲဒါ မိန်းတွေပဲလေ"

ဦးတင်က ခေါင်းညိတ်၍ ဆေးတံကို ဆေးဖြည့်နေသည်။ ။

"အခုဟာက အရှက်မရှိ မိန်းမတွေကို ဖြတ်တက်ဖို့ ကြိုးစားတာ၊ တကယ်ဆို သူရသွားတဲ့ ကာစတန်မာတွေက သမီးတို့ ဆီကိုလာတာ သိရက်နဲ့ ဖြတ်လုတယ်"

"ဘယ်နှယ်ကွယ် သူဦးလို့ သူစားတာပါ၊ ညည်းတို့ ဝယ်မယ်ဆို ဝယ်လေ ကိုယ်ကပိုက်ဆံမချေရသေးဘဲ ရပ်စဉ်းစားနေတုန်း သူလိုချင်လို့ ၊ သူဝယ်လိုက်တာ ဖြတ်လုတယ်ဖြစ်စရာလား ဥပမာပြောပြတာ နေရာတကာ မလိုတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ မကြည့်နဲ့ အထူးသဖြင့် သူက ယောက်ျားလေး မိန်းကလေးနဲ့ ယှဉ်ရင် အခွင့်အရေးတွေ အများကြီးပိုတာပေါ့"

မာနကြီးလွန်းသည့် ဒေါ်မြတ်ညိုက မပြောရဲပေမယ့် မကျေလည်သေးသည့် မျက်နှာနှင့် နေ၏။

"အနီးစပ်ဆုံးပြောရရင် ဧည့်ခံပွဲတက်ကြတာချင်းတူရင်တောင် ဒီထဲ

မှာ အရေးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါလာရင် တွေ့ဖို့ ဘယ်လိုကြိုးစားမလဲ၊ အစီအစဉ်မရှိကြဘဲ တွေ့ကြပေမယ့် သူက ကိုယ့်အတွက် အရေးပါတဲ့ လူဖြစ်နေရင် သူကိုယ်ဘက်လှည့်လာအောင်စောင့်ရမယ်၊ ဒါမှ မဟုတ် သူနဲ့ သွားပြီး ဝိုင်းဖွဲ့သောက်တယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စမိတ်ဆက်မယ်၊ ဒါမှ မဟုတ် ညဉ့်နက်အောင် စောင့်နေပြီးပြောဆိုဖို့ ကြိုးစားမယ်ပေါ့"

ဒေါ်မြတ်ညို ငြိမ်နေ၏။

"နောက်ဆုံးကွယ် ယောက်ျားချင်းက အပျော်ကြိုက်တဲ့ လူအပျော် အရက်ကြိုက်တဲ့ လူကို အရက်နဲ့ နိုက်ကလပ်ထဲထိအတူ ဝင်သွားလို့ ရတယ်၊ မိန်းကလေးက ဒီအခွင့်အရေးရမလား"

ဦးတင် ဘာစကားနဲ့ ရှေ့ဆက်တော့မည်ကို ဒေါ်မြတ်ညိုသိသည် ။ ဒါပေမဲ့ ရုတ်တရက်ဘယ်လို စကားနဲ့ ပြန်လည်ချေပရမည်ကို စဉ်းစားမရဘဲရှိရာ....

"ဘာ ပြောချင်တာက မိန်းကလေးတွေချည်း လှုပ်ရှားကြိုးစားနေမယ့်အစား အလုပ်ထဲမှာ ယောက်ျားတွေလည်း သူ့နေရာနဲ့ သူ ရှိသင့်တယ်ဆိုတာပဲ"

"အခုလည်း ရှိတာပဲ ဘာ အလုပ်သမားတွေက ယောက်ျားတွေပဲ"

"ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဘာ ပြောတာက တိုင်ပင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ဖို့ "

ထိုစကားသို့ရောက်သော် တစ်ချိန်လုံးငြိမ်သက်နေခဲ့သော ဒုတိယမြေး ဒေါ်မြတ်လတ်က ခေါင်းထောင်လာ၏။

"ယောက်ျားတွေက အဲဒီလောက်ထိ အရာသွင်းဖို့ ကောင်းသလား ဘာ၊ မိန်းကလေးဆို သူတို့ က ရှက်တက်ရင် ခြောက်မယ်၊ မကြောက်တတ်ရင် မြောက်မယ် ဒါပဲ သိတာနဲ့ ငြိဖို့ ကြိုးစားမှာ ပဲ ပြီးတော့ နောက်ထဲ

ပ်တစ်ယောက်"

"မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ် ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ ဘယ်လိုကွာဟမှုရှိတယ် ဘယ်လိုလိုက်ဖက်မှု ရှိတယ်ဆိုတာ မြင်တတ်အောင် ကြည့်စမ်းပါ ညည်းတို့ အတွက် ဘာ အသေမဖြောင့်အောင် မလုပ်ကြစမ်းပါနဲ့ "

ဦးတင်မျက်နှာအိုစာသည် ထက်ပိုကာ မျက်မှောင်ကုပ်၍ ရှုံ့မဲ့နေ၏။

"လုပ်တိုင်းဖြစ်နေသေးတဲ့ အချိန်မှာ တော့ မာနက သိပ်ကိုအဓိပ္ပာယ် ရှိနေမှာ ပဲ ကိုယ့်ဘဝကို မာနထားပါ။ တယူသန်နေတဲ့ စိတ်ကိုထပ်ပြီး မာနနဲ့ အရောင်ဆိုးလိုက်ရင် ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကုန်မလဲ။"

"ဒါကလည်း ဒါပေါ့ ဘာရယ်၊ ဘာပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လတ်တို့ အသက်တွေပဲ လေးဆယ်ကျော်နေပြီ ဘဝအတွက် လိုအပ်တဲ့ ရင့်ကျက်မှုတွေမရှိနိုင်သေးဘူးတဲ့ လား။"

"ကွယ် ရင့်ကျက်တာ နုငယ်တာတို့ ကိုက တရားက ရာနှုန်းနဲ့ အမှတ်ပေးသွားမှာ မှ မဟုတ်တာ၊ ကံဖြစ်လာရင် အသက်တောင်မှ သေရသေးတာ ညည်းတို့ တွေ လုပ်သမျှ ကိုင်သမျှ အဆင်မပြေဖြစ်လာတဲ့ အခါ အသက်ဉာဏ်စောင့် ဥစ္စာကံစောင့်တဲ့ အဲဒီအခါမှ လက်လှုပ်တိုင်းငွေ မဖြစ်တော့ဘူး။ အဆင်ပြေနေတဲ့ အချိန်မှာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ အော်ဆဲလိုက်မိရင်တောင် သူက ဒီလိုပဲ ပြောတတ်တာဆိုပြီး အပြီးပျက်မှာ မဟုတ်ဘူး အဆင်မပြေတုန်း သွားဆဲကြည့်ပါလား မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမဆိုတာတွေ ထွက် လာပြီ"

ဦးတင်က စကားစပြီဆို ဒီလိုပဲ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောမည်။ ပြီးတော့ လမ်းကြောင်းက မိန်းကလေးတွေချည်း မဖြစ်သင့်ဘူးဆိုသော စကားဖြင့် အဆုံးသတ်သွားမည် ဒါပါပဲ။

"ဆိုတော့ ဘာပြောချင်တာက ညည်းတို့ ရင့်ကျက်မှုတွေ ရှိနေပြီဆို ရင် လူကဲခတ်နိုင်ပြီပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောဆိုတိုင်ပင်ဖို့ လူယုံတော့ ထားသင့်တယ်"

"လူယုံဆိုပြီး တိုင်ပင်ရမယ် သွားလာရမယ် လျှို့ဝှက်ထားကြရမှာ တွေရှိမယ် လုပ်ငန်းတွေက အပြိုင်အဆိုင်တွေ ဘာရဲ့ အဲဒီလို အခွင့်အ ရေးတွေရလာရင် ဒီလူရော ဘယ်လောက်ယုံရမှာ လဲ။ သမီးတို့ က ဘယ် သူမှ အိမ်ထောင်ရှိကြတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပြီးတော့ ဟိုတုန်းကတည်းက 'မြတ်ရင်ခွင်'ဟာ မိန်းမတွေ ထူထောင်အောင်မြင်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီ၊ နာမ ည်တစ်လုံးနဲ့ နေခဲ့တာ ရာဇဝင် ပျက်သွားမှာ ပေါ့"

ဒေါ်မြတ်ညိုက လေသံပျော့ပျော့နဲ့ ပြောတာပေမယ့် ဒီကိစ္စကို ဘယ် လိုမှ လက်မခံနိုင်တာ မျက်နှာမှာ ပေါ်လွင်အောင်ထင်၏။

"ဟုတ်တယ် ဘာ ယောက်ျားလေးလူယုံထားဖို့ ကိစ္စကလွဲရင် ဒီပြင် ဟာ ဘာအကြံပေးပါ။ အဲဒါကြီးကတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး"

ဦးတင် ခေါင်းခါရင်း သက်ပြင်းချသည် ။

လေးယောက်အပြင် ငါးယောက်မြောက် နောက်ပေါက်လေးကတော င် အရွယ်လေးရလာတော့ ထွက်လာတာ တစ်လေသံတည်း။

ရည်းစားမထားဖို့ အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်မဝင်စားဖို့ အမေတွေက ဆုံးမတိုင်း...

"စိတ်ဝင်စားရအောင် အထင်ကြီးလောက်စရာ ယောက်ျားရှိလို့ လား

"

တဲ့ ၊ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် ခေါင်းညိတ်လိုက်မိပြန်သည် ။ တစ်ထိုင် တည်းမှာ ပဲ ခေါင်းခါလိုက် ခေါင်းညိတ်လိုက် ဖြစ်နေသော ဦးတင်ကို

ဒေါ်မြတ်ညိုတို့ နားမလည်သလို လှမ်းကြည့်ကြသည်။ ။

သေချာသည် က ဘာဘ စကားဆက်ပြောမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ဆိုတာ
ပဲ ဖြစ်၏။

ပြောမရလျှင် နှုတ်ဆိတ်သွားတတ်သည့် ဦးတင်က ဆိုဖာမှာ ခပ်
လျော့လျော့မှီနေလိုက်ပြီး ဆေးတံဖွာ၏။

အံ့မဝင်ဝင်မကျခြင်းများ ဤမှာ တစ်ခန်းရပ်သွားပြန်သည်။ ။

*

အခန်း(၃)

ညီအစ်မလေးယောက်ရှိပေမယ့် ဒေါ်မြခွာညိုက ဦးလံချဲ့နှင့် နေရသူ မို့ စီးပွားရေး လူမှုရေး သူ့ကို ဘာမှ မပူပင်စေရဘဲ အထူးအခွင့်အရေး ပေးထားကြ၏။

အငယ်ဆုံးညီမလေးလည်း ဖြစ်သည့် အပြင် နှလုံးသားဒဏ်ရာနှင့် ကိုယ်တိုင်က မသန်စွမ်းရှာသူ....

ပြီးတော့ သူမသည် တူမလေး နှိုင်းမရကို မွေးဖွားခဲ့သည့် တူမလေး ရဲ့ မိခင်၊ အစ်မသုံးယောက်တို့ သည် ဒေါ်မြခွာညိုကိုရော နှိုင်းမရကိုပါ ဂရုစိုက်အလိုလိုက်လွန်းကာ ကျန်ခဲ့သော အတိတ်က ညစ်နွမ်းမှုအားလုံး ကို တစ်စုံတစ်ယောက်ကမှ ပါးစပ်ထဲမထည့်။

သူများ ပြောတာလည်း မကြိုက်...

"ခွာညိုက မွေးတာလေ ကျွန်မတို့ တူမလေး နှိုင်းမရ"

မသိတဲ့ ဧည့်သည် တစ်ချို့ကမေးလျှင် ဒါပဲဖြစ်သည် ။

သူ့အဖေရောဟု မေးလျှင် "သေပြီ" နှစ်လုံးကို မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ဖြေတတ်၏။

ရင်းနှီးကြလို့ စပ်စပ်စုစုမေးလာလျှင်....

"နှိုင်းလေးကို သူ့အမေက မွေးတာလေ အဖေဘယ်ရှိမလဲ ခွာညိုနိုင် ငံခြားကို ပညာတော်သင်သွားတုန်းက ဖန်ဖြန်နဲ့ သန္ဓေသားယူတဲ့ နည်း

ကို သုံးထားတာ၊ ကျွန်မတို့ က ယောက်ျားမလိုချင်ပေမယ့် မျိုးဆက်တုံး မှာ စိုးလို့ "

ထိုသို့ ရယ်မော၍ ဖြေလိုက်လျှင် ကြားရသူများက တကယ်မှတ်ရ တော့မလိုလို၊ နောက်ပြောင်ပြောနေတယ်လို့ ပဲ ယူဆလိုက်ရမလိုလို.....

ထပ်လည်း မမေးကြတော့ဘဲ ကြာတော့လည်း နှိုင်းမရနှင့် ဒေါ်ခွာ ညိုကို စိတ်ဝင်စားမှုတွေလည်း လျော့ပါးပျောက်ကွယ်ခဲ့ကြ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကြီးဆုံးဒေါ်မြတ်ညိုမှ ဦးဆောင်၍ ဒေါ်မြတ်လတ်၊ ဒေါ်မြတ်သက်တို့ သုံးယောက်ကတော့ ကိုယ့်ခရီးကိုယ်သွား ဘယ်မှ ဖဲ့ ဆင်းမနားဆိုသော ကိုယ်ဆောင်ပုဒ်နဲ့ ကိုယ် လုပ်ကိုင်ကြံစည်သမျှ ထို သုံးယောက်နှင့် ဦးခေါင်းသုံးလုံးသည် သာ....

"ဘယ်လိုလဲ လတ်ရယ် ဒီလမ်းထိပ်ရောက်တာ နှစ်ခေါက်ရှိသွားပြီ သိပါတယ်ဆိုပြီးတော့ ဘယ်တော့ရောက်မှာ လဲ"

ကားမောင်းရင်း စိတ်မောနေသည့် ဒေါ်မြတ်လတ်က ကားကို နောက်ထပ်လမ်းသွယ်တစ်ခုရှေ့မှာ ရပ်၍ ဝင်ရကောင်းနိုး ပြန်ဆုတ်ရနိုးနှင့် ဒေါ်မြတ်ညိုပြောသည် ကို စိတ်မဝင်စားသေး။

"ဒီလမ်းထဲပဲ ဝင်လိုက်တာ ကောင်းပါတယ်"

ဟု တစ်ယောက်တည်းပြောသလို ရေရွတ်နေသည် ။ ဒေါ်မြတ်ညိုက သေချာမကြားပေမယ့် ရပ်ပစ်တော့မလို တုံ့နှေးသွားသည့် ကားနှင့် ဒေါ်မြတ်လတ်၏ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရှားသွားတာကို ငုံ့ကြည့်ခန့်မှန်းကာ..

"ဟဲ့ မသေချာရင်လည်း ဒီဘက်ထိပ်က စတိုးဆိုင်မှာ ဝင်မေးကြည့်မ လား"

"ဟာ ဘာလို့ မေးရမှာ လဲ မမမြတ်ရဲ့ ကိုယ်ကခြံမှားမေးမိရင် ခရီး

သွားဟန်လွဲဖိတ်ခဲ့သလိုမျိုးလုပ်မှာ တော်ကြာ လမ်းထိပ်မှာ သူ့ကို စုံစမ်း သွားတာ တစ်ယောက်ယောက်ပြန်ပြောရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

ဟုတ်သား၊ ဒေါ်မြတ်ညို ကားထဲကနေ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် စိတ်ထဲ မှာ ရေရွတ်မိသည် က...

"ပြောလိုက်ရင် သူ့ဆရာကြီး"ဟု

ဘယ်သွားသွား လတ်က ကားမောင်းတာများ သည် ။ အပြင်ထွက် တာများ တာလည်း လတ်နဲ့ သူမဘဲ ဖြစ်သည် ။ သက်ကတော့ အမြဲလို လို အလုပ်ထဲမှာ ပဲ နေတဲ့ သူ၊ ဒေါ်မြတ်ညို ကားမောင်းတတ်ပေမယ့် မ မောင်းခဲ့လွန်းလို့ လည်း စတီယာရင်ကိုင်မိလျှင်တောင် စိတ်က သိပ်မရဲ ချင်တော့..

ဒေါ်မြတ်လတ်က ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ကားကို လမ်းထဲကွေ့ဝင်လိုက်ပြီးမှ ဘက်ခေါက်၏။

"မမြတ်က လူကို ဒေါသဖြစ်နေတယ် အဲဒီ ဦးနေစိုးဆိုတဲ့ လူကြီးက ရန်ကုန်တစ်မြို့မှာ ရှိသမျှ သူမပိုင်တဲ့ နေရာကို သိပ်မရှိတာ၊ သူ့ကိုတွေ့ လို့ ရတဲ့ လိပ်စာက ဘာမှ ရေရေရာရာ မရှိဘူး၊ ချိန်းထားတာ မဟုတ်ဘဲ တွေ့ဖို့ မလွယ်တဲ့ လူ"

"ဒါဆိုလည်း အကြံအဖန်တွေ လုပ်မနေနဲ့ တော့လေ 'မြတ်ရင်ခွင်'ရဲ့ နှစ်ပတ်လည်အခမ်းအနားနဲ့ ကျွန်မတို့ ဘာဘရဲ့ အသက်ခုနှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်ပြည့်မွေးနေ့တစ်ပေါင်းတည်း ကျင်းပမယ့်ပွဲကို ကြွပါလို့ ပေါ်တင်ပြောပြီးသာ ဖိတ်လိုက်တော့"

"အို ဖိတ်စရာလား ဒီလိုလူမျိုးကို လက်တို့ က အတိအလင်းစပြီး မိတ်ဆက်ဖို့ မလိုဘူး၊ ကိုယ်က မဖြစ်လွန်းလို့ ကိုယ့်အကျိုးအတွက် ရော

နှောပူးပေါင်းဖို့ ကြိုးစားရတာ ကိုယ့်အကျိုးမဖြစ်သေးဘဲ သူပဲ အလကား နာမည်ကြီးဦးမယ်"

"ဒါဆိုလည်း လုပ်အေ ရှာသာရှာပေတော့ ဒီနေ့တွေ့ရင်ပြီးရော"

ဒေါ်မြတ်ညိုက စိတ်ဒုံးဒုံးချလိုက်သလို မှန်တွေပြန်တင်ပြီးလေအေးစက်ဖွင့်သည်။ ။

ပြီးတော့ ရေသန့်ဘူး ဖွင့်သောက်၏။

ဒေါ်မြတ်လတ်ကတော့ ကားကို တအိအိတိုးဝင်ရင်း စိတ်ရော မျက်လုံးရော အငြိမ်မနေနိုင်.....

မောပါဘိတော့....

*